

Mellom ORDFØRER og BISKOP

– Tilgjengelig for mennesker midt i livet

Midt imellom stallen og drengestua på Tveter gård ligger et murhus med historiske middelalderaner og vakkert utsyn over Oslofjorden. En gang var huset et rekreasjonssted for munkene og nonnene fra Hovedøya kloster. I dag skaper kommunale krefter med psykiatri som hovedsatsingsfelt, «rekreasjon» for slitne drabantbysjeler.

“ Hvorfor sitter så mange med vonde opplevelser av å ikke bli møtt og ivaretatt?

*Wenche Vidnorum,
diakon i Hellerud
bydel i Oslo*

TEKST: HANNA DAHL
FOTO: ELLEN L. GOSSNER

Vi har møtt diakonen som sammen med tre psykiatriske sykepleiere, presten, miljøarbeideren og vaktmesteren, utgjør staben i Hellerud bydels nyoppstartede prosjekt.

Det sitter mye bønn i veggene fra tidligere tider, forteller Wenche Vidnorum om sin arbeidsplass som er fri for kommunebrune byråkrater og tilhørende inventar. – Vi ønsker å skape noe godt i og rundt mennesker, vakre gamle omgivelser beroliger og vekker gjenkjennelse midt i et storbyliv som ofte virker fremmedgjørende.

Ensomheten er et enormt problem

Slik avdekker vår kommunale diakon noe av helhetstanken bak tilbudet som rommer såvel faglig kompetanse som varmende neste-

kjærlighet. Siden åpningen i november har staben daglig tatt imot gjennomsnittlig 12-15 mennesker med ulike behov. Stikkord er tverrfaglig samarbeid og helhetlig tenkning.

– Wenche Vidnorum - hvordan har det seg at Oslo kommune har gitt fullt gjennomslag for en 60% diakonstilling i sin psykiatrisatsing?

– Bydelen hadde gode erfaringer med et forsøksprosjekt der de gjorde om en oversykepleierstilling ved et sykehjem til prestestilling. Samtidig ble det gjennomført undersøkelser blant innbyggerne som avdekket store behov for oppsøkende virksomhet, ensomheten er et enormt problem bydelen var nødt til å ta på alvor. Som et profesjonelt hjelpeapparat må kommunen tenke helhetlig, det holder ikke med faglig medisinsk kompetanse dersom man ikke også er villige til å ivareta menneskers

åndelige helse. Som en videreføring av dette ønsket de å trekke inn en diakon med sykepleierbakgrunn i team-sammensetningen.

Ansikt til ansikt med hele mennesker

Med yrkeserfaring fra sykepleien, henholdsvis innen hjerteovervåkning og ved radiumhospitalet, og fire år som soknediakon i Høybråten menighet, hadde Wenche bred og verdifull erfaringsbakgrunn.

– Etter 16 år som sykepleier - hvorfor valgte du å gå over i diakoni? - Jeg ville gjøre noe helt annet. Jeg ønsket å studere kristendom og ble rådet å ta faget på diakonihøyskolen selv om jeg ikke hadde planer om å bli diakon. Siden har det vel igrunnen bare blitt slik. Sykepleie og diakoni har mye å tilføre hverandre, det er noe med dette å stå ansikt til ansikt med hele mennes-

ker. Våge å la ens eget liv bli berørt. Arbeidet mitt har ved siden av alt det meningsfylte i tjenesteperspektivet også en slags justeringsfunksjon, imøte med mennesker i vanskelige livssituasjoner holdes jeg fast i en mer sammensatt virkelighetsoppfatning.

Diakonalt arbeid mellom ordfører og biskop?

- Det sies at diakoni er kirkenes utstrakte arm til mennesker i nød - du driver diakonalt arbeid i kommunal regi, hvordan opplever du å bevege deg i spenningsfeltet mellom ordfører og biskop? - Min identitet som diakon er på mange måter blitt styrket nettopp i dette møtet mellom kirkelig og kommunal tilknytning. Fra kirkens side har biskopen vært tydelig når det gjelder å ivareta meg på lik linje med soknediakoner, jeg er med på alle samlinger i prostiet og bispedømmet og utfører min tjeneste om enn ikke med menighetskontoret som base. Fra kommunalt hold opplever jeg å bli trukket inn i diskusjoner og avgjørelser, jeg blir verdsatt, ikke minst for det jeg kan.

Veiledning og undervisning av andre ansatte innen pleie og omsorg er ett av mine arbeidsområder som nettopp sammenfatter møtet mellom det folkelige og det religiøse. Det er som med presten og rundsnippen, når jeg kommer med min tittel og mitt kors gir det tydelige signaler slik at jeg ikke alene må tilkjempe meg en kirkelig identitet.

Huset med plass til alle

- Du plasserer din virksomhet mellom det oppsøkende og det imøtekommende - hvordan ser arbeidsdagen ut?

- Dagen starter gjerne her med gjennomgang av dagens ulike planer. Så er det tid for hjemmebesøk. Nesten for alle innebærer det samtale over kaffekoppen foruten bibellesning og bønn.

- Hvordan reagerer folk når en kommunalt ansatt møter dem med kors og bibel?

- Jeg har blitt mye mer frimodig i det siste på å spørre om folk ønsker å bli bedt for, om de vil høre et ord fra Bibelen eller om det er ting de vil snakke om i tilknyt-

Ofte samles det mange til lunsj, og da dekker vi langbord, sier Wenche Vidnorum.

ning til det. De aller fleste tar imot og viser takknemlighet nettopp for dette.

- Tilbake til arbeidsdagen...

- Ofte samles vi her i huset til lunsj. Da dekker vi langbord, baker brød, tenner lys og koker kaffe til oss og brukerne. Det er så viktig for oss å skape et fellesskap med takhøyde og omsorg. I adventstida hadde vi adventssamlinger hver fredag der vi forsøkte å gi folk del i gode følelser rundt julefeiringen. Musikk, dikt, bål på peisen, pynting av juletre og julebakst. Vi planlegger etter hvert å skaffe oss sauer og kaniner og anlegge kjøkkenhage slik at vi kan trekke familier og andre inn i slike jordnære, praktiske gjøremål.

Ok - andre deler av arbeidsdagen kan bestå av undervisning av bydelens andre ansatte, besøk på sykehus eller sykehjem, deltagelse i prestens time på eldresenter, eller også fellesskap med prest og prostigruppe. I

- En stor utfordring for kirken ligger i å ikke bli oppfattet som et sted med trang inngang og høy terskel.

gruppa i prostiet gir vi rom for søppelbøttevirksomhet, et etterlengtet fristed.

For høye terskel?

- Du har sagt litt om forholdet til arbeidsgiveren, opplever du det annerledes å ikke ha menighetshuset som base, sett i forhold til de du oppsøker og blir oppsøkt av?

- Det var færre som spurte etter meg i kirken. Vi som kjenner kirka kjenner alt det flotte den representerer, positive ting som også folk utenfor har opplevd av. Jeg har latt meg overraske av de sterke følelsene mange såkalte kirkefremmede har i forhold til folkekirken. Samtidig er det ting vi kan se med sorg og forundring på. Hva er det som gir så mange følelsen av at kirkerommet er et rom med trang inngang og høy terskel? Hvorfor sitter så mange med vonde opplevelser av å ikke bli møtt og ivaretatt? Jeg har i tiden som kommunal diakon kommet i kontakt med mennesker og miljøer jeg ikke hadde den samme tilgangen til som sok-

Forts. neste side

Forts. fra forrige side

nediakon. Folk skjønner at kommer inn i livene deres, også på deres premisser. Det gjør det enklere for mange å takke ja til et besøk når hjemmehjelpen er kontaktpersonen som formidler tilbudet. På sett og vis føler jeg at jeg har kommet nærmere grupper i samfunnet som vi i kirken ikke ivaretar på samme måte. Det er et eller annet vi ikke er flinke nok til i dette med å bygge ned terskler og åpne dører.

Familien, det viktigste

- Helt til slutt - hvem er dia-

Wenche Vidnorum, diakon i Hellerud bydel i Oslo.

kon for deg?

- Ved siden av det nære samarbeidet med presten og prostigruppen, har jeg også

fått gå i faglig veiledning. - Folk spør meg hvordan jeg greier å kombinere en diakontjeneste med familieliv, om jeg har overskudd når arbeidsdagen er over og om jeg greier å være tilstede i mitt eget liv. Jeg har en stor familie, jeg har et sykt barn, jeg har mann og barn som er engasjerte i ulike sammenhenger - jeg har vært nødt til å lære noe om dette med grensesetting. Etter hvert oppdager man at man ikke er uunnværlig i alt en beskjeftiger seg med, det er ikke håpløst å skaffe seg frihet ved å sette grenser. Når alt kommer til alt har ikke Vår Herre

gitt meg noen oppgaver som er viktigere enn det å være kone og mor.

- Hva ser du som den største utfordringen for diakonen i dag?

- Å være et ærlig troende menneske som forsøker å være tilstede i menneskers liv. At vi orker å komme med vår tvil og vår tro, også i smerten. Det viktigste er ikke å ha et bredt, velorganisert aktivitetstilbud mennesker kan fanges opp av. Jeg er ikke lenger like opptatt av å øke aktivitetsnivået i eget og andres liv, det aller viktigste er å være ærlig tilstede midt i livet. ●

Presteforeningen

PASTORAL-KLINISK UTDANNING (PKU) VED LOVISENBERGINSTITUTTET, VÅREN 1999

I samarbeid med Den norske Kirkes Presteforening vil det i tiden 11. januar til 27. mars 1999 bli holdt Pastoral-Klinisk kurs ved Lovisenberginstituttet i Oslo.

Kurset retter seg spesielt mot prester og diakoner i kirken og organisasjonene. Formålet med kurset er sjelesorg- og pastoralfaglig fordypning og refleksjon. Kursprogrammet tilsikter balanse mellom

teoretisk, praktisk og prosessmessig læring, med veiledning, individuelt og i gruppe som sentrale elementer. Praksissted er Diakonissehusets delinstitusjoner, hovedsakelig Lovisenberg Diakonale Sykehus.

Kursleder:	Led. sykehusprest Kirsti Mosvold, godkjent veileder i PKU
Kursavgift:	kr. 9.000,-
Gebyr:	kr. 1.000,- til Presteforeningen for ikke-medlemmer
Hybel på stedet:	kr. 3.500,- hele kurstiden
Søknadsfrist:	15. mars 1998

Godkjent søknadsskjema og evt. nærmere informasjon om PKU på Lovisenberg fås i Presteforeningen eller Lovisenberginstituttet, Lovisenberggt. 15, 0456 Oslo, tlf. 22 35 82 58. Søknad sendes (tjenestevei) til Presteforeningen, Boks 7068 Majorstuen, 0306 Oslo